Copila captivă din casa lui Naaman

Copila captivă din casa lui Naaman

Credincioşie în ascuns

Istoria acestei fetiţe nu este deosebită. Ea a avut parte în acele zile groaznice ale războiului aceeaşi soartă ca alte mii de oameni. Fiind smulsă cu forţa de un duşman aspru din casa şi din cercul iubiţilor ei, a ajuns o sărmană captivă în casa căpeteniei oştirii victorioase.

„Şi sirienii ieşiseră în cete şi luaseră captivă o copilă mică din ţara lui Israel; şi ea era înaintea soţiei lui Naaman.“ Cu aceste puţine cuvinte, autorul inspirat ne transmite istoria ei tristă. Numele ei nu este numit; cine ar fi întrebat de numele ei? O mică sclavă într-o ţară străină, singură şi fără prieteni, nu avea valoare.

De pe buzele ei, Naaman a auzit pentru prima dată un cuvânt despre vindecarea leprei sale. Ea a vorbit stăpânei ei: „Dacă ar fi stăpânul meu înaintea profetului din Samaria, atunci el l-ar vindeca de lepra sa! Şi cineva a mers şi a spus stăpânului său, zicând: Aşa şi aşa a zis copila care este din ţara lui Israel.“ Cu câtă grijă ne comunică Duhul lui Dumnezeu cuvintele rostite de fetiţă! Ne mirăm că Dumnezeu a notat istoria şi cuvintele ei în sfânta Sa carte? Să nu ne mirăm! În aceste cuvinte este un conţinut mult mai mare decât la prima vedere. Nu găsim mereu în Scriptură cum Dumnezeu ia în mâna Sa cele mai neînsemnate instrumente şi face fapte mari cu lucrurile cele mai mărunte? Dar nu numai atât, dar de câte ori nu tocmai cei săraci, cei de rând, cei din ascuns din poporul Său, sunt aceia prin care El îşi arată într-un mod atât de preţios harul Său. Plante care cresc în ascuns, în singurătate şi în linişte sprijinite de mâna lui Dumnezeu, pline de miros plăcut, nebăgate în seamă de oameni, dar bucurie şi plăcere pentru inima Sa! O astfel de plantă micuţă a fost şi fetiţa captivă.

Privind mai îndeaproape găsim trei puncte preţioase în scurta ei istorie:

1. Ea avea deplină încredere în Dumnezeu

Înălţată peste orice îndoială, ea rosteşte o realitate: „El l-ar vindeca de lepra sa“. De unde ştia ea acest lucru? Cine îi spusese? Ea nu putea deduce aceasta dintr-un eveniment anterior. Nu exista niciun astfel de caz, niciun exemplu, din care ar fi putut deduce acest lucru. Vindecarea unui lepros era un lucru necunoscut în acele zile în ţara Israel. Ştim aceasta din cuvintele Domnului Isus. El a spus în sinagoga din Nazaret: „Şi mulţi leproşi erau în Israel în timpul profetului Elisei; şi nici unul din ei n-a fost curăţit, decât Naaman Sirianul“ (Luca 4.27).

Indicaţia ei spre profetul Domnului a fost un lucru extraordinar. Ea nu avea nicio garanţie palpabilă pentru afirmaţia ei, ea nu putea numi niciun caz de vindecare a cuiva din poporul Domnului, şi totuşi ea a afirmat plină de încredere, că dacă stăpânul ei păgân, care a luptat contra poporului lui Dumnezeu şi l-a pustiit, va merge la profetul Domnului, va fi vindecat cu siguranţă. Ce era aceasta? Nebunie absurdă sau credinţă tare ca stânca?

Această problemă era vorba şi în zilele lui Goliat, când David s-a coborât în vale ca să-l întâmpine pe uriaş. Fratele său mai mare, Eliab, a spus: „Cunosc mândria ta“ (1 Samuel 17.28b). A fost mândrie sau credinţă? Problema a fost rapid hotărâtă prin rezultatul luptei. Oamenii pot să întrebe şi să batjocorească, dar credinţa se bazează pe Dumnezeu şi merge pe calea Sa.

Tot aşa a fost şi în cazul fetiţei. Cuvintele ei au fost deplin îndreptăţite. Rezultatul a dovedit încrederea ei în Dumnezeu. Aceasta este adevărata credinţă! Această credinţă care nu se bazează pe deducţii logice şi dovezi omeneşti, nici nu contează pe împrejurări, ci Îl înţelege pe Dumnezeu în puterea şi harul Său şi se odihneşte doar în El, aceasta este credinţa adevărată. Această înţelegere a Dumnezeului viu prin credinţă este cu totul altceva decât afirmaţiile îndrăzneţe dintr-o încredere sau convingere interioară proprie.

2. Ea a dovedit curaj mare în a mărturisi

În 2 Petru 1.5, Petru îi îndemna pe credincioşi: „dându-vă toată silinţa, adăugaţi la credinţa voastră virtutea“ (energie, hotărâre). Acest lucru l-a făcut şi fetiţa. Ea a avut o încredere atât de mare în Dumnezeu, că El va binecuvânta şi va vindeca chiar şi duşman, când va veni la El, încât, în ciuda tuturor aparenţelor şi a experienţelor, a mărturisit cu curajul credinţei.

Să ne punem în situaţia fetiţei, pentru a vedea ce a însemnat mărturisirea ei! Noi poate am fi spus într-un astfel de caz:

1. Aceşti oameni nu se încred în Domnul. Cuvintele mele vor fi pentru ei de necrezut. Ei vor râde de ele.

2. Oare nu vor interpreta greşit cuvintele mele? Nu se vor gândi, că este un plan viclean ca Naaman să fie atras fără protecţie în ţara Israel, pentru a putea fi executată răzbunarea asupra lui?

3. Să presupunem că dintr-un oarecare motiv, Domnului nu-i va plăcea să-l vindece; cu ce mânie va apărea el atunci în ochii publicului! Un conducător mare de oşti, a fost atât de prost, încât să se lase tras pe sforă de o fetiţă! Care vor fi urmările? Cu siguranţă îşi va vărsa toată mânia asupra mea. Atunci viaţa mea va fi pierdută. – Desigur, sunt convins, că Dumnezeu îl va vindeca prin prorocul Său, dar, nu se ştie niciodată, este mai bine să-mi ţin gura.

Există suficiente motive ale necredinţei de a nu rosti cu curajul credinţei ceea ce ştim despre Dumnezeu. Fetiţa însă nu a dat loc unor astfel de gânduri.

Ce a condus-o la o astfel de mărturisire curajoasă? Răspunsul îl găsim în cuvintele ei.

3. Ea a fost condusă de milă faţă de cel pierdut

Atât felul, cât şi tonul şi conţinutul cuvintelor ei arată aceasta. Naaman, duşmanul poporului ei, prin care ea a ajuns în captivitate, era un om pierdut, îl aşteaptă moartea groaznică a leprei. A fost ea umplută de satisfacţie interioară când a aflat acest lucru? S-a bucurat la gândul că i se întâmplă pe drept pentru totul răul care i l-a făcut ei? Nu citim nimic despre aşa ceva, ci ea s-a dus la stăpâna ei. Cu ochii plin de milă, cu

cuvinte dintr-o inimă plină de îndurare, ea a spus: „Dacă ar fi stăpânul meu înaintea profetului din Samaria!“

În cuvintele ei nu era niciun gând de răzbunare. Mila ei nu era mai mică decât curajul şi încrederea ei în Dumnezeu. Ceea ce era Dumnezeul ei, ea arăta într-un mod exemplar. Ceea ce a arătat David lui Mefiboşet (2 Samuel 9.3), a arătat ea faţă de Naamn: „bunătatea lui Dumnezeu“. Ea a descoperit prin cuvânt şi comportament pe Acela în care credea. Ce lucru măreţ a făcut această fetiţă! Răsplata ei va fi mare. Oare i-a mulţumit Naaman, i-a spus vreun cuvânt de recunoştinţă? Nu ştim; dar ştim că Dumnezeu îi va acorda cândva răsplata pentru credincioşia ei în ascuns.

Nu este greu să aplicăm această istorie la noi. Acest lucru să-l facă fiecare tânăr cititor.

Zilele în care trăim noi ne pun în mod deosebit la probă. În exterior, creştinătatea poartă încă o faţadă bună, dar niciodată credinţa în Dumnezeul cel viu nu a avut un stadiu mai inferior. Cât de mult am primit noi în comparaţie cu acea fetiţă! Avem descoperirea deplină a dragostei lui Dumnezeu în Hristos. Ne-a fost dat Duhul Sfânt. Cât de mult ar trebui să fie inimile noastre pline cu încredere în Dumnezeu şi cu curaj pentru a-L mărturisi: „Pentru că Cel care este în voi este mai mare decât cel care este în lume“ (1 Ioan 4.4). Iar Dumnezeu spune: „Nicidecum nu te voi lăsa şi cu niciun chip nu te voi părăsi, încât să spunem cu îndrăzneală: Domnul este ajutorul meu şi nu mă voi teme; ce-mi va face omul?“ (Evrei 13.5, 6). Să purtăm chipul Său în această lume şi să îmbrăcăm „ca nişte aleşi ai lui Dumnezeu, sfinţi şi preaiubiţi: o inimă plină de îndurare, bunătate, smerenie, blândeţe, îndelungă-răbdare“ (Coloseni 3.12)!

Poate calea ta este ca cea a fetiţei, în vale şi în ascuns. Nu renunţa la curajul credinţei! Dumnezeu, care S-a mărturisit de partea credinţei în zilele lui Naaman, este şi astăzi Acelaşi. Lasă ca lumina dragostei şi harului Său să lumineze în ungherul tău ascuns prin credincioşie!

Din revista „Hilfe und Nahrung“

clickbible.org